

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v ČR potenciálně bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Hradčanské náměstí 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2025, č. j. 302891-2/2025-MZV/VO,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j. 302891-2/2025-MZV/VO, jímž žalovaný na základě žádosti žalobce o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) shledal, že rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 6. 3. 2025 o zamítnutí žádosti žalobce o udělení víza č. X je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Důvodem neudělení krátkodobého víza bylo obcházení zákona o pobytu cizinců žalobcem tím, že žalobce účelově uzavřel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

manželství s D. T. L., občankou České republiky, s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce žalovaný rozhodoval v rozporu s principem materiální pravdy zakotveným v § 3 správního řádu Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce v žalobě poukázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, týkající se respektování rodinného a soukromého života. Uvedl, že zamítnutí žádosti je zjevně nepřiměřené okolnostem případu a závažně zasahuje do soukromého života žalobce a jeho manželky, občanky České republiky. Rozhodnutí označil za přepjatě formalistické, aniž by tak žádal veřejný zájem, přičemž zamítnutí žádosti fakticky znemožňuje fungování manželství, neboť manželé plánují společný život na území České republiky.
4. Konstatoval, že správní orgány opřely závěr o účelovosti manželství zejména o skutečnost, že svatba byla uzavřena již při prvním osobním setkání manželů. Skutečnost, že se manželé před svatbou dlouhodobě osobně neznali je toliko indicií, ale nikoli důkazem, na němž je možné postavit celé rozhodnutí. Jedná se o jediný relevantní argument, avšak z výpovědi jeho i jeho manželky vyplývá, že spolu udržovali pravidelný kontakt prostřednictvím telefonátů a sociálních sítí. Za rozpor pak podle žalobce nelze považovat skutečnost, že on uvedl, že si s manželkou telefonují několikrát týdně a jeho manželka sdělila, že si telefonují denně, neboť jde o potvrzení pravidelné komunikace. Žalobce podotkl, že důvodem, proč nemusí mít přesné informace o životě toho druhého je skutečnost, že dosud žili odděleně. Dodal, že s manželkou shodně potvrdili okolnosti jejich seznámení, prvního setkání i plánů do budoucna. Dle žalobce je zjevné, že správní orgány svůj závěr o účelovosti manželství stavěly toliko na podezření a pravděpodobnosti, nikoli důkazech, a tedy není možné považovat obě rozhodnutí za zákonná.
5. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s principem materiální pravdy zakotveným v § 3 správního řádu, když nebylo prokázáno podezření správního orgánu o tom, že se jednalo o účelové manželství sledující získání pobytového oprávnění, přičemž napadené rozhodnutí výrazně zasahuje do práva žalobce a jeho manželky na respektování soukromého života. Důkazní břemeno ohledně prokázání účelovosti manželství leží na správním orgánu, nikoli na žalobci. Žalobce v této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí správního orgánu je projevem libovůle.
6. Dle žalobce se správní orgán nijak nezmnínil o otázce úmyslu obcházení zákona či nevést společný život. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, a uvedl, že s manželkou mají zájem vést společný manželský život.
7. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 10 Azs 68/2018-39, žalobce dodal, že z výsledku dokazování nevyplývá jednoznačný závěr, že manželství

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce bylo uzavřeno pouze za účelem získání pobytového oprávnění, a tedy nelze jeho žádost zamítnout z důvodu, že se dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců.

8. Ve vztahu k směrnici 2004/38/ES podotkl, že rodinnému příslušníkovi občana EU může být žádost o udělení víza zamítnuta ze zákona toliko z důvodů, že žadatel neprokázal, že se na něj směrnice č. 2004/38/ES vztahuje, nebo vnitrostátní orgány prokázaly, že žadatel o vízum představuje skutečnou, aktuální a dostatečně vážnou hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví, anebo vnitrostátní orgány prokázaly, že došlo ke zneužití nebo podvodu. V posledních dvou případech navíc nesou důkazní břemeno vnitrostátní orgány, protože musí být schopny prokázat své tvrzení. Dodal, že ze zákona a konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že žádost o vízum je možné zamítnout pouze v případech, že zastupitelský úřad po řádném zjištění skutkového stavu „přesvědčivě doloží“ zneužití práv. Žalobce uvedl, že správní orgán žádné zneužití práv nedoložil a své závěry opřel pouze o představu, jak má fungovat manželství a o neprokázaná podezření. Dle žalobce v daném případě platí materiálně právní princip „v pochybnostech ve prospěch“ či „*in dubio pro libertate*“, pročez měly správní orgány rozhodnout v jeho prospěch.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a část námitek označil za toliko obecné bez vztahu ke konkrétním částem nebo argumentům napadeného rozhodnutí Konstatoval, že s námitkou zásahu do rodinného a soukromého života se vypořádal již v napadeném rozhodnutí.
10. Žalovaný uvedl, že není pravdou, že založil svoje rozhodnutí pouze na skutečnosti, že manželství bylo uzavřeno již při prvním osobním setkání manželů, kterému nepředcházela dlouhodobá známost manželů. Napadené rozhodnutí stojí na komplexu důkazů, který v rozporu s tvrzením žalobce skutečně vede k závěru, že sňatek byl s vysokou mírou pravděpodobnosti uzavřen za účelem získání pobytového oprávnění a práce v restauraci matky žalobcovy manželky. Podotkl, že manželé se seznámili online a na sňatku se dohodli dříve, než se osobně setkali. Z dokladů předložených žalobcem není zřejmé po jak dlouhé období jejich komunikace probíhala. Za významný označil i rozpor ohledně frekvence komunikace, a to zejména s ohledem na skutečnost, že jde o odlišné výpovědi v rámci paralelního pohovoru, tedy se vztahují ke stejnému časovému období. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že existence právního nebo finančního závazku či vedení společné domácnosti jsou kritérii posuzování účelovosti sňatku uvedených ve sdělení Komise č. COM (2014) 604 final, jehož přílohu tvoří Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU. Rovněž výpověď manželů ohledně jejich seznámení nebyla shodná. Podle žalovaného je skutečným cílem žalobce ekonomická migrace a manželství je pouze prostředkem k dosažení tohoto cíle.
11. Nesouhlasil se žalobcem, že by pohovory vedl formalisticky či zaujatě. Měl za to, že své závěry přesvědčivě doložil. K námitce týkající se aplikace principu „*in dubio pro libertate*“, žalovaný uvedl, že účelovost z povahy věci není možné prokázat na jisto, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, sp. zn. 44 A 65/2019. Dodal, že žalobci ani nikomu jinému neurčuje, jak má vést manželství, ale pouze si na způsob vedení manželství dělal názor do té míry, do jaké nasvědčuje účelovosti žalobcovy motivace k uzavření manželství. Jakkoli kvalita vztahu není rozhodná, tak rozhodné jsou skutečnosti, které nasvědčují pravou motivaci žalobcova jednání. Pokud byli manželé seznámeni svými sourozenci, žalobce má rodinu v České republice, nemá dobré ekonomické zázemí ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vietnamu, seznámili se na dálku a rozhodli se uzavřít sňatek dříve než se osobně setkali, je pravděpodobné, že minimálně v době vydání napadeného rozhodnutí bylo převažujícím účelem získat vízum do České republiky a potažmo výhody spojené s životem v ekonomicky rozvinutější zemi.

12. Žalovaný konstatoval, že žalobce špatně rozumí obsahu práv odvozených od statutu rodinného příslušníka občana Evropské unie a transpozici směrnice 2004/38/ES do zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že je žalobce *prima facie* rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a je tak pod ochranou směrnice nikterak neznamena, že se nemohl dopustit jednání podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného napadené rozhodnutí přesvědčivě doložilo, že důkazní břemeno žalovaný unesl a prokázal, že žalobce manželství uzavřel s cílem získat vízum a nežít s manželkou na území České republiky. Pokud by manželé chtěli žít spolu společným životem, již tak mohli učinit ve Vietnamu, přičemž žalobce neuvedl žádný důvod, co v tom manželům objektivně bránilo. K otázce přeneseného důkazního břemene poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Azs 95/2016. Za rozpornou s pečlivě odůvodněným napadeným rozhodnutím označil námitku, dle které je rozhodnutí projevem libovůle a rozhodoval na základě domněnek a spekulací.
13. Dále sdělil, že unesl důkazní břemeno a v případě žalobce bylo bez důvodné pochybnosti prokázáno nenaplnění tzv. pozitivních kritérií a současně bylo prokázáno naplnění několika tzv. negativních kritérií. Měl za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dobře zjištěného skutkového stavu věci a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem vyslovil souhlas a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se nejprve zabýval blíže nerozvedenou námitkou porušení povinností odvolacího orgánu, k čemuž soud uvádí, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, uvedl, že „*povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladený v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci (...) musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (...).*“ Nárok na informaci o důvodech neudělení víza se rovněž analogicky uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je specifickým opravným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41).

18. Obecná námitka žalobce, že „*napadené rozhodnutí je vzhledem k okolnostem případu nepřezkoumatelné*“ nemá kvalitu žalobního bodu, neboť v žalobě je žalobce povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
19. Výše zmíněnou neurčitou námitku nepřezkoumatelnosti tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí je přezkoumatelné a jeho odůvodnění je v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný popsal skutkový stav, ze kterého vycházel, specifikoval právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použil, vypořádal se s námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
20. K žalobní námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou materiální pravdy soud ve shodě s žalobcem, uvádí, že pokud správní orgán hodlá zamítnout žádost z důvodu obcházení zákona účelovým uzavřením manželství, tíží jej v tomto směru důkazní břemeno. Správní orgán tedy musí prokázat úmysl žadatele obejít uzavřením sňatku zákon o pobytu cizinců a úmysl nevést společný manželský život. Občan EU a jeho rodinný příslušník přitom nemusí dokazovat opravdovost uzavřeného manželství a postačí, pokud doloží vznik manželství. Tím zásadně dochází ke vzniku nároku na pobytové oprávnění. V případě existence pochybností o tom, zda manželství bylo uzavřeno účelově, či nikoliv, má správní orgán povinnost rozhodnout *in favorem matrimonii*, tj. ve prospěch manželství (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, bod 61, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 3 Azs 380/2019-53, bod 15 a zde citovanou judikaturu).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců „cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství (...).“
22. Pokud jde o pojem účelově uzavřeného manželství, soud uvádí, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z práva Evropské unie, když zákon o pobytu cizinců provádí směrnici 2004/38/ES. Při posuzování účelovosti manželství je tedy třeba dbát toho, aby citované ustanovení § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců bylo vykládáno eurokonformně, přičemž je vhodné přihlížet i k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (*soft law*) poskytujícím bližší interpretační rámec (srov. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21, a tam citovanou judikaturu). V případě posuzování účelovosti sňatku se jedná především o rezoluci Rady ze dne 4. 12. 1997, 97/C 382/01, o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (dále jen „rezoluce Rady 97/C 382/01“), sdělení Komise č. COM (2009) 313 final a sdělení Komise č. COM (2014) 604 final spolu s příručkou pro účelové sňatky, jež je jeho přílohou (uvedené dokumenty jsou dostupné na <https://eur-lex.europa.eu/>).
23. Při hodnocení účelovosti manželství tak lze vycházet z indikativních kritérií, která jsou stanovena shora uvedenými prameny evropského *soft law*. Podstatnými indiciemi svědčícími o účelovosti jsou podle čl. 2 rezoluce Rady 97/C 382/01 zejména skutečnosti, že „*není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu své schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.*“ Prokazování účelovosti proto musí být nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a následný život (srov. body 22 a 27 rozsudku NSS ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43).
24. Soud shledal, že žalovaný postupoval řádně v souladu s výše zmiňovanými předpisy práva Evropské unie a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Na str. 2 až 3 napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný výčet předpisů práva Evropské unie, ze kterých vycházel, a následně se zabýval jednotlivými indikativními kritérii pro posouzení účelovosti manželství. Žalovaný shledal, že „*nelze konstatovat, že by žadatel bez problémů získal právo pobytu sám, tj. bez existence příbuzenského vztahu s občankou EU. Jedná se o jedno z pozitivních kritérií, která, pokud jsou naplněna, poukazují na to, že zneužití práv je nepravděpodobné. Žadatel nikdy necestoval do zemí EU. Žadatel v rámci úvodního pohovoru uvedl, že rok a devět měsíců (v letech 2013 – 2015) studoval medicínu v Japonsku, přičemž v paralelním pohovoru doplnil, že se jednalo o střední školu zdravotnickou. S ohledem na délku studia, lze nicméně uzavřít, že žadatel toto nedokončil a nedisponuje tak žádným odborným vzděláním. Žadatel žije v domě svých rodičů a je nemajetný. Nemá uzavřen pracovní poměr a je značně nekonzistentní ve svých výpovědích ohledně svého zaměstnání.*“ Žalovaný dále konstatoval, že žalobce nemá v zemi původu stabilní socioekonomické zázemí, které by se opíralo o profesní postavení vybudované na základě odborné kvalifikace. Celou svou nejbližší rodinu má v České republice, tj. otce a bratra, přičemž jeho matka sice žije ve Vietnamu, ale do České republiky často cestuje. Nebyly tak zjištěny žádné poznatky, které by svědčily o tom, že žadatel má ve své domovské zemi vybudované natolik pevné vazby, které by ho k návratu motivovaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalovaný dále uvedl, že žalobci byla v srpnu 2023 zamítnuta žádost o krátkodobé schengenské vízum za účelem návštěvy bratra v České republice, neboť vyplynuly pochybnosti o pravdivosti a spolehlivosti tvrzení žalobce. Bylo zjištěno, že žalobce ve formuláři uvedl, že je ženatý, avšak v rámci řízení bylo zjištěno, že ženatá není a ženit se teprve bude, přičemž uzavřít manželství se svoji budoucí manželkou, kterou nikdy osobně neviděl, se chystal právě při návštěvě bratra v České republice. Dodal, že důvodné podezření, že bylo manželství uzavřeno účelově, podtrhuje skutečnost, že se žalobce při pohovoru snažil tuto skutečnost zatajit a nejprve tvrdil, že o vízum nežádal.

25. V napadeném rozhodnutí žalovaný taktéž konstatoval, že manželé dosud společnou domácnost po delší dobu nesdíleli. Osobně se setkali pouze jednou v období od 11. 12. do 28. 12. 2023. Nemohlo se jednat o vedení společné domácnosti, neboť ta je definována dlouhodobostí, která v tomto případě není naplněna. Manželé se shodli na skutečnosti, že společnou domácnost sdíleli při prvním pobytu manželky žalobce ve Vietnamu, a to v domě rodičů žalobce, nicméně 14 denní společný pobyt nelze považovat za vedení společné domácnosti. Následně žalovaný upozornil, že manželé dosud neuzavřeli žádný právní či finanční závazek. Upozornil, že manželé shodně tvrdili, že je seznámil bratr žalobce společně s nevlastní sestrou manželky žalobce, kteří tvoří pár a mají spolu dítě. Žalobce však v úvodním pohovoru uvedl, že je seznámil jeho bratr společně s nevlastní sestrou jeho manželky přes sociální síť Facebook, když jim předali vzájemně kontakty, přičemž žalobce měl svoji budoucí manželku oslovit jako první v červnu 2021. K tomuto žalovaný poznamenal, že v té době byla manželka žalobce vdaná za někoho jiného (rozvod proběhl 5. 10. 2023). Manželka žalobce však v paralelním pohovoru uvedla, že se seznámili v České republice přes její sestru, která chodí s nejstarším bratrem žalobce. Seznámili se v květnu či červnu 2021 v Klášterci nad Ohří v obchodě její sestry. Žalobce viděla ten jeden den a pak si začali psát. K tomuto žalovaný poznamenal, že podle dostupných informací žalobce nikdy neměl na území České republiky platné pobytové oprávnění a ani jeho cestovní doklad s platností od 6. 2. 2018 do 6. 2. 2028 neobsahuje záznam o vstupu nebo výstupu ze schengenského prostoru. Podle žalovaného o účelovosti manželství svědčí i skutečnost, že manželka žalobce se s předchozím manželem rozvedla v říjnu 2023, ale podle jejího tvrzení s žalobcem tvoří pár již od roku 2021. Žalovaný rovněž upozornil na rozpory týkající se výpovědi manželů ohledně jejich vzájemné komunikace. Žalobce v úvodním pohovoru uvedl, že si s manželkou volají dvakrát za týden, avšak manželka žalobce v paralelním pohovoru sdělila, že spolu mluví denně, a to hodinu či dvě přes Facebook či Facetime.
26. Žalovaná dále konstatoval, že k uzavření sňatku manželé přistoupili při prvním osobním setkání trvajícím 14 dnů, a to velmi krátce po rozvodu manželky žalobce s předchozím manželem. K navázání jejich vztahu prostřednictvím sociálních sítí došlo ještě za trvání předchozího manželství manželky žalobce. Cesta manželky žalobce, která se ještě před rozvodem zasnoubila s žalobcem a do Vietnamu již cestovala s cílem uzavřít manželství, svědčí o závěru o účelovosti manželství. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žádné formální zasnuby pár neměl. Svatby se z České republiky nikdo z rodiny manželky žalobce neúčastnil. Svatby se účastnila pouze jedna kamarádka manželky žalobce, která jí měla jít za svědku. Žádné dary ani věno při svatbě pár neobdržel.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí následně poukázal na skutečnost, že vyjádření manželů vzbuzuje pochybnosti o společných plánech do budoucna. Žalobce v rámci úvodního pohovoru nejprve uvedl, že v České republice bude pracovat v restauraci jako jeho manželka. V paralelním pohovoru k otázce, čím se bude v České republice živit uvedl, že se podívá, jak jeho manželka bydlí, a pak se rozhodne. V úvodní pohovoru však současně uvedl, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že by chtěl v České republice požádat o pobyt. Ohledně společného bydlení pak manželka žalobce uvedla, že budou bydlet v Klášterci nad Ohří a přes týden by si žalobce vzala k sobě do Ústí nad Labem. Současně manželé nijak nehovořili o rozvoji rodinného života a plán pracovat v jedné restauraci nijak nepotvrzuje zájem vést skutečný rodinný život. Podle žalovaného nelze přehlédnout, že manželka žalobce mu zajistila nové a zřejmě i lepší uplatnění, než měl doposud. Nelze proto ani vyloučit, že motivací žalobce k uzavření sňatku bylo získání výhodnějšího pracovního a finančního postavení a motivací manželky žalobce byl zisk pomocné pracovní síly do restaurace své matky. Ze strany soudu lze konstatovat, že soud prostudoval výpovědi žalobce a jeho manželky, které byly provedeny souběžně na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a u Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, přičemž shledal, že žalovaný objektivně posoudil shody a rozpory ve výpovědích manželů, přičemž vycházel nejen z těchto výpovědí, nýbrž i ze shromážděných listinných důkazů. Žalovaný neměl žádné pochybnosti o tom, že se jedná o účelové manželství, proto se nemohla uplatnit žalobcem zmiňovaná zásada v pochybnostech rozhodnout ve prospěch manželství.

28. Soud podotýká, že skutečnost, že manželé uzavřeli sňatek při prvním osobním setkání, nebyla jediný důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Žalovaný zejména přihlédl k zásadním rozporům ve výpovědích žalobce a jeho manželky a též zhodnotil socioekonomickou situaci a vizovou historii žalobce.
29. Velvyslanectví České republiky v Hanoji ve svém rozhodnutí rovněž shledalo, že pár se neshodl ohledně okolností jejich prvního rande, kdy žalobce uvedl, že proběhlo 11. 12. 2023, kdy manželku vzal navštívit zajímavá místa u nich v provincii. Stala se nešťastná nehoda, kdy manželka měla alergickou reakci na mléčný výrobek a byla nemocná. Manželka žalobce shodně uvedla, že proběhlo 11. 12. 2023, ale o své alergické reakci se nijak nezmiňovala a toliko uvedla, že druhý den měli k snídani rýžové placky s masem.
30. Se závěrem žalovaného o účelovosti uzavření manželství se soud po prostudování zjištěných skutečností ztotožňuje. Soud podotýká, že nepochybně, že se žalobce se svojí manželkou v řadě otázek shodl, což je pochopitelné, protože spolu udržovali určitý kontakt přes sociální sítě, nicméně množství rozporů ve výpovědích manželů je značné a týkají se zásadních skutečností, zvláště např. o okolnostech jejich seznámení a společných plánu do budoucna. Soud tak jen dodává, že s ohledem na zjištěné skutečnosti je zřejmé, že manželé neplánují společný rodinný život, přičemž uzavření manželství bylo pouze nástrojem k získání práva volného pohybu a pobytu žalobce v zemích Evropské unie. Jedná se tedy o obcházení zákona o pobytu cizinců tím, že žalobce účelově uzavřel manželství s cílem získat vízum k pobytu na území. V podrobnostech soud odkazuje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí.
31. Soud dále konstatuje, že výpovědi jak žalobce, tak jeho manželky, správní orgány hodnotily na základě celého řetězce událostí a zcela adekvátně vyhodnotily takový svazek jako účelově uzavřený. Napadená rozhodnutí ob stojí i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.12.2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, z něhož vyplývá, že při posuzování účelovosti manželství je nutné prokázat kumulativně jak úmysl obcházet zákon o pobytu cizinců k získání pobytového oprávnění, tak i úmysl vést společný manželský život, popř. dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2013, č. j. 11 A 197/2010-41, kdy k prokázání obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu stačí dostatek informací nashromážděných správními orgány, ze kterých jednoznačně vyplývá, že manželství bylo uzavřeno účelově. K poukazu žalobce, že nebyla prokázána účelovost jím uváděných tvrzení, soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 44 A 65/2019-19, dle kterého „účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“

32. K žalobní námitce, že správní orgány se nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky, soud uvádí, že existence rodinného života mezi manželi je pojmově spjata s existencí řádného a skutečně existujícího, nikoliv pouze formálně uzavřeného (účelového) manželského svazku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 9/2014-32 konstatoval, že „neshledal důvodnou ani námitku porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel se svou manželkou svůj soukromý a rodinný život doopravdy uskutečňoval. Již sama existence účelového manželství totiž realizaci tohoto práva mezi manželi pojmově vylučuje.“ Soud v poměrech posuzované věci konstatuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že manželství mezi žalobcem a jeho manželkou bylo uzavřeno účelově, přičemž soukromý a rodinný život ve vztahu mezi manželi prakticky nebyl uskutečňován. Nemohla tudíž vzniknout žalobci ani jeho manželce újma na soukromém a rodinném životě. Velvyslanectví České republiky v Hanoi a žalovaný se za popsané situace při zjištěném účelovém manželství nemuseli explicitně zabývat přiměřeností svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a jeho manželky, jelikož přiměřenost rozhodnutí o neudělení víza byla s ohledem na zjištěné skutečnosti zjevná.
33. Postup správních orgánů shledal soud správným a odpovídajícím relevantní právní úpravě, nikoli příliš formalistickým.
34. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce